



Διευθυντής ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΔΕΛΕΔΑΚΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΚΡΥΔΛΩΦ ΑΡΙΘΜΟΣ 78

ΚΡΗΤΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ὄνομα Σαρψὼν ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι κατὰ τὴν πρὸς βορρὴν λιτανείαν τῆς Γάζης ἐπεκαλοῦντο καὶ τὸν ἡλιακὸν θεόν, οὗτινος ὁ καύσων θὰ ἐμετριάζετο διὰ τῆς δεήσεως. Καὶ τὸ Κρητικὸν δὲ ἱερὸν φαίνεται, ἐπειδὴ ἡ Ἥλιάς Πασιφάη καλεῖται σύζυγος τοῦ Μίνως, ὅτι ἦτο ἀφιερωμένον ἅμα καὶ εἰς τὸν ἥλιον ἡ γενεαλογία τῶν Ἱεραπυτνίων ἢ Πραισίων—εἰς τοὺς πρώτους ἀνήκε βραδύτερον καὶ ἡ πρὸς ἀνατολὰς ὁμορροῦσα Πραισὺς—οἱ ὅποιοι ἐπλασαν τὸν ἥλιον ὡς σύζυγον τῆς Ἱεραπυτνίας πολιούχου Ἀθηνᾶς, φαίνεται, ἐπειδὴ ἡ πόλις, ὡς δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν, μετεῖχε τῆς λατρείας τῆς Ἰδης¹, ὅτι ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν ταύτης. Ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ Κρητικαὶ λατρεῖαι τοῦ Ἥλιου, ἡ τῆς Γόρτυνος, ἔνθα ἔδοσκον αἱ ἀγέλαι τοῦ θεοῦ², καὶ ἡ τοῦ Ἥλιου³ Τάλω (Ταλαοῦ), ἐκ τοῦ ὁποῦ καταγέται ἡ παράδοσις περὶ τοῦ τριῖς⁴ περὶ τὴν νῆσον περιφερομένου, τοὺς ξένους ἐν φλογερῇ ἐναγκαλισμῷ πνίγοντος, ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῆς Μηδείας⁵ φονευθέντος χαλκοῦ ἀνδρός⁶, ἐμορφώ-

θησαν πιθανῶς κατὰ τὴν Γαζαίαν λατρείαν. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει ἴσως καὶ περὶ τοῦ μετὰ τοῦ Ἥλιου συχνάκις συνδεδεμένου Δελφινίου Ἀπόλλωνος, οὗτινος ἡ Κνωσία λατρεῖα⁷ κατ' ἀρχαίαν, πιθανῶς ὀρθὴν ἱερὰν παράδοσιν, εἶνε ἀφετηρία διὰ τοῦς Δελφούς, ἐπίσης, ὡς φαίνεται καὶ διὰ τὴν Χαλκίδα καὶ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐν γένει διὰ πᾶσαν ἐλληνικὴν λατρείαν τοῦ Δελφινίου, καὶ περὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ Δελφινίου ἴσως μόλις βραδύτερον παρηλλαγμένου Τρίτωνος⁸. Ἀμφότεροι οἱ θεοί, οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ συνδεδεμένοι μετὰ τῶν μυθικῶν προγόνων τῶν ἱερέων ἐν τῇ Ἰδαίῳ ἄντρῳ⁹, ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι δὲν ἐλατρεύοντο ἐν τούτῳ, ἀλλὰ παρὰ τὴν Κνωσὸν, ἴσως ἐπὶ τῆς πεδιάδος τοῦ ὁμφαλοῦ, ἀντιστοιχοῦσι πρὸς

πλοῦ τῆς πολυθρῦλλου Ἀργεὺς ἐπιστροφῆς¹⁰ ἐκ Κολχίδος μετὰ τῆς Μηδείας λέγει (Βιβλ. I. 149) ὅτι οἱ Ἀργεῶνται ἀναχθέντες ἐκ τῆς νήσου Ἀνάφης ἐκωλύονται Κρήτη προσίχθαι ὑπὸ Τάλῳ. Τοῦτον οἱ μὲν τοῦ χαλκοῦ γένους εἶναι λέγουσιν, οἱ δὲ ὑπὸ Ἥφαιστου Μῆνοι δοθῆναι· ὅς ἦν χαλκοῦς ἀνὴρ, οἱ δὲ ταῦρον αὐτὸν λέγουσιν. Εἶχε δὲ φλέβα μίαν ἀπὸ ἀγένης κατατείνουσας ἄχρι σφυρῶν κατὰ δὲ τὸ τέρμα τῆς φλεβῆς ἦλος διήρηστο χαλκοῦς. Οὗτος ὁ Τάλως τριῖς ἐκάστης ἡμέρας τὴν νῆσον περιτροχάζων ἐτήρει· διὸ καὶ τότε τὴν Ἀργεῶν προσπλέουσάν θεωρῶν τοῖς λίθοις ἐβαλλεν. Ἐξαπατηθεὶς δὲ ὑπὸ Μηδείας ἀπέθανεν, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι, διὰ φαρμάκων αὐτῇ μανίαν Μηδείας ἐμβαλοῦσας, ὡς δὲ τινες, ὑποσχομένης ποιῆσαι ἀθάνατον καὶ τὸν ἥλιον ἐξελοῦσας, ἐκρύντος τοῦ παντός ἰχώρος αὐτὸν ἀποθανεῖν. Τινὲς δὲ αὐτὸν τοξευθέντα ὑπὸ Ποιάντος εἰς τὸ σφυρὸν τελευτῆσαι λέγουσιν¹¹.

6. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ἀπολλόδορον I 140 ὁ Τάλως ἐκαλεῖτο (ἦτο) ταῦρος, σχετίζεται ἴσως πρὸς τοῦτον τὸ γλῶσσημα Bachmann An. Gr. I 344 16. Ἀδιούριος ταῦρος· ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Κρητῶν οὕτως λέγεται. Φασι γὰρ τὴν πόλιν μετοικίζοντα ταῦρον μετοικασθέντα προηγεσθαι.

7. C. I. G. 2554 97 ἐξ. Δελφίδιον Halbherr Mon. ant. RAL I 189 σελ. 49 ἐπ. στιχ. 20. Μὴν Δελφίνιος ἐν Ὀλοῦντι· Bischof, Fasti Graeci Leipz. St. VII 1884 385.

8. Ποταμὸς Τρίτων παρὰ τὴν Κνωσὸν ἐκεῖθεν μεταδόθη ἡ λατρεῖα του εἰς Ἰταγον.

9. Οὕτως ὁ Ἀπόλλων καλεῖται, παρὰ Φερεικῶν Στράβ. X 3,21 σελ. 472. Ἀπολλόδ. I 18, πατήρ τῶν Κορυβάντων καὶ ἀντιστρόφος ἐν τῇ καταλόγῳ τῶν θεῶν παρ' Ἀριστοτέλει (; Κλήμ. Ἀλεξ. πρῶτη.

1) Στράβ. X. 3,20¹ τῆς δὲ Ἰδης λόφος Πήναια.... ἀπὸ Ἱεραπυτνα ἡ πόλις.

2. Serv. VE 6,60.

3. Ἡσίοτος· τάλως ὁ ἥλιος.— Ὁ Τάλως ἀρχικῶς ἴσως δὲν εἶνε διάφορος τοῦ Κρητικοῦ Διὸς Ταλαίου (Ἡσίοτ. ἐν λέξει) ἢ Ταλλαίου (C. I. G. 2554 στ. 95. 178. Ὀλοῦς), καθ' ὃν καλεῖται μία τῶν βορείων, ἀπὸ τῆς Ἰδης ἐκφυομένων ὁροσειρῶν μεθ' ἑνὸς διὰ τοῦς σταλακτίτας τοῦ ἀξιοπεριέρχοντος, ἱεροῦ τῇ Ἐρμῇ (C. I. G. 2569) σπηλαίου. Ὁ Giamp. Secchi καὶ αὐτῷ ἐπόμενος ὁ Weleker Gr. Goetterl. II 244 καὶ ἀλλαχῶς, παρομοιάζουσι τὸν Δία τοῦτον πρὸς τὸν τῆς Φαιστοῦ Δία Γελχάνον (Ἡσυχ. Γελχάνος), ὅστις καὶ ἐν Γόρτυνι εἶχεν ἑορτὴν Γελχάνια.

4. Εἰς 3 περιόδους τοῦ ἔτους; HOECK. Kr. II 71.

5. Σημ. Μεταφρ. Τὰ περὶ Τάλῳ ἀναφέρει ὁ τὴν Μυθολογικὴν Βιβλιοθήκην συγγραφεὺς Ἀπολλόδορος, ὅστις διηγούμενος τὰ τοῦ

τὸν Γαζαῖον Δαγῶν¹⁰. Παρὰ τὸν Δελφίνιον Τρίτωνα ἴστατο ἴσως ἡ Τριτογένεια ἢ Τριτωνίς¹¹. Αὕτη ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἐπὶ νομισμάτων τῆς IV ἑκατονταετηρίδος κατὰ τὴν μορφήν τῆς Ἀθηναίας Ἀθηνᾶς πλασθεῖσαν πολιοῦχον τῆς Γάζης, ἣτις ὅπως ἡ Κρητικὴ (*Αρτεμις) Βριτόμαρτυς ἢ Δίκτυννα εἶχε ριφθῇ, ὡς ἐπίστευον, εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πιθανῶς ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον καὶ κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦτον τῆς ἐπίσης μετὰ τοῦ Δελφινίου συνδυασθείσης θεᾶς¹².

Τὴν πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς βροχῆς σχετικὴν ἀνατροφὴν τοῦ θεοῦ παιδὸς ὑπὸ τῆς περιστερᾶς, καθ' ἣν ἡ Γάζα καλεῖται Ἰόνη (=περιστερὰ Συρ.), διηγούντο ἐν Κρήτῃ περὶ τοῦ ὁμιλίου Διός, οὗτινος ἄλλως ἢ περὶ γεννήσεως ἱερὰ παράδοσις ἴσως καὶ τοπικῶς συνδέετο μετὰ τῆς τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἐπίδρασις τῆς Γαζαίας λατρείας ἐπὶ τῆς Κρητικῆς τόσον εὐρεῖα θὰ ἦτο ἀνεξήγητος, ἐὰν οἱ Γαζαῖοι ἡγεμόνες δὲν εἶχον ἰδρύσει ἐπὶ τῆς νήσου διαρκεῖς ἀποικίας εἰς ἐποχὴν βεβαίως λίαν μεμακρυσμένην. Πιθανῶς ἔδωσαν τὸ ὄνομα εἰς τὴν νήσον οἱ Φιλισταῖοι Kreti, οἵτινες ὑπὸ τῶν μεταφραστῶν ἐξηγούνται ὡς Κρήτες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

ΑΠΟ ΧΑΝΙΩΝ ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

VI

Οὕτω καὶ τὴν ἐπομένην διήλθομεν ἐν Νεαπόλει διατρίψαντες τὸ πλεῖστον εἰς τὰ μουσεῖα, τοὺς ναοὺς καὶ τὰς πινακοθήκας, ἔνθα αἱ ὥραι παρέρχονται ταχέως, ἢ ἐπιθυμία ἐκπληροῦται, ὁ δὲ κόπος λησμονεῖται. Ἐξηγητῆμενοι δὲ καὶ σήμερον ὡς καὶ κατὰ τὰς παρελθούσας ἡμέρας φθάνομεν περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μὲ τὰς λαμπράς ἐντυπώσεις μας, ἐξ ὧν δέον νὰ ἀναφέρωμεν τὴν καλὴν διατήρησιν τῶν ἐστρωμένων διὰ πλακῶν ἢ σκληρῶν σκίρρων ὀδῶν, τὸν ἀμεμπτον φωτισμὸν καὶ τὴν ζωηρὰν κίνησιν τοῦ κόσμου. Αἱ κλῖναι τῶν κοιτῶνων μας ἀναπαυτικώταται ταχέως προκαλοῦσι τὸν Μορφέα, ὅστις δυσκόλως κλείει ὀφθαλμοὺς λαϊμάργους ἀπὸ πρωΐας ἐντροφύσαντας ἔδω καὶ ἐκεῖ. Ἐχομεν λάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀναχωρήσωμεν, ὥστε ταχέως σδύνομεν τοὺς ηλεκτρικοὺς λαμπτήρας καὶ λαμβάνομεν ἐπτάωρον συνεχῇ ὕπνον, τὸν ὅποιον διακόπτει ἡ

2, 28 [36] σελ. 24. Κικ. d. n. III 23 57) υἱὸς τοῦ Κρητικοῦ Κορύδαντος. Καὶ ἡ παράδοσις ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἤρισε πρὸς τὸν Δία περὶ τῆς κατοχῆς τῆς Κρήτης (Κικ. ἐνθα ἀνωτ.) φαίνεται, ἐὰν κρίνωμεν καθ' ὁμοίαν ἱερὰς παραδόσεις, ὅτι ὑποδηλοῖ κοινὴν λατρείαν ἀμφότερων τῶν θεῶν.

10. Κατὰ τὸ βιβλίον τῶν Κριτῶν 16 23 θεὸν τῆς Γαζαίας συμπολιτείας καὶ ἐπομένως καὶ εἰς τὰς διαφόρους κοινότητας αὐτῆς λατρεύμενον 1 Σαμ. 8 4· 1 Μακκ. 10, 83.

11. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐγεννήθη (Διόδ. 5, 72) παρὰ τὸν Τρίτωνα πλησίον τῆς Κνωσοῦ, ἣτις καὶ αὕτη καλεῖται Τρίτα (Ἡσυχ. ἐν λέξει), διὰ τοῦτο οἱ Κνώσιοι κατὰ τὸν Solin. 11 10 σελ. 73, 11 Mo 2 «Minervam deam civem nominant». Τὸ ἀγαλμὰ τῆς κατεσκευάσθη, ὡς ἔλεγόν, ὑπὸ τοῦ Δαιδάλου Πaus. IX 40,3. Καὶ ἐν Ἰτάνῃ ἀπήλασε λατρείας ἡ Ἀθηνᾶ. Ἐπὶ τοῦ κατ' αὐτὴν ὀνομασθέντος ἀνατολικοῦ ἀκρωτηρίου ἐλατρεύετο ἡ Ἀθηνᾶ Σαλμονία, παρὰ τὸ Κόριον ἢ Κορσεῖα ἐν Πριάμφῳ καὶ Ἰεραπόλῃ ἢ Πολιάς, παρὰ τὴν τελευταίαν πόλιν ἢ Ὠλερία.

12. Ἡ Βριτόμαρτυς συνδέεται μετὰ τῆς Κασσιπείας ὡς ἔγγονος.

προστατευτικὴ φωνὴ τοῦ κ. Ἀστεριάδου. "Ὅθεν ἐγειρόμεθα καὶ ἐνδύομεθα ταχέως, ἵνα μεταβῶμεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν νὰ λάβωμεν πληρεστέρας πληροφορίας περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ τραίνου διὰ Ρώμην. Εἰσιτήρια εἶχομεν προμηθευθῇ ἀπὸ τῆς προτεραίας ἀπὸ τὰ εὐεργετικώτατα γραφεῖα Cook's διὰ Παρισίους, ἀντὶ 101,80 δρ., διαρκείας δὲ ἐνὸς μηνός. Βρέχει καὶ ἀλεξιδρόχιον οὐδεὶς φέρει μεθ' ἑαυτοῦ. Σπεύδομεν λοιπὸν πρὸς ἀναζήτησιν τοιούτων, ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ πλησίον ἐκεῖ καταστήματα δὲν πωλοῦσιν, οὕτω δὲ βρεχόμενοι εἰσορμῶμεν εἰς τι γαλακτοπωλεῖον, ἵνα λάβωμεν τὸ πρωινὸν ῥόφημά μας. Ὅμας νεανίδων εἰς παρακειμένην τράπεζαν μὲ ἑλὴν τὴν εὐθυμίαν τῆς νεότητος καὶ τὴν ἀπληστίαν τῆς ἀνάγκης μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐπισπεύσωμεν τὴν ἐξοδὸν μας καὶ νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸν σταθμὸν. Ἡ βροχὴ παύει καὶ τὰ νέφη ἀραιοῦνται. Εἶναι ὀγδόη πρωινῇ καὶ τὸ τραῖνον ἀναχωρεῖ εἰς τὰς 8 καὶ 53'. Εὐτυχῶς τὸ ξενοδοχεῖόν μας εἶναι ἀπέναντι τοῦ σταθμοῦ καὶ χωρὶς μεγάλην σπουδὴν προλαμβάνομεν τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἣς ἐπιβαίνομεν.

Εἰδικοί ὑπάλληλοι λίαν εὐγενῶς προσφέρουσι τὰς ὑπηρεσίας τῶν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην αὐτῶν ἀντὶ μικροῦ φιλοδωρήματος – τοῦ ἀπαραιτήτου *pourboire*, δι' ὃ δαπανᾷ τις ἐν Εὐρώπῃ τὸ πέμπτον τῶν ἐξόδων του – ἐνῷ ἄλλοι τρέχουσιν πρὸς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην διεύθυνσιν ἵνα διευκολύνωσι τὴν ἐπιβίβασιν τῶν ἐπιβατῶν, διότι ἡ στιγμή τῆς ἀναχωρήσεως ἐγγίζει. Παραπλεύρως μας ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην ὑελοσκεπὴ στοὰν τοῦ σταθμοῦ ἄλλοι συρμοὶ ἀναμένουσιν ἔτοιμοι νὰ ἐκκινήσωσι πρὸς ἄλλας κατευθύνσεις, εὐθὺς ὡς ὁ διὰ Ρώμην ἀναχωρήσῃ. Αἱ μηχαναὶ μηχανῶνται ὑπὸ τὴν φοβερὰν πίεσιν τοῦ διαφεύγοντος ἀτμοῦ τῶν, ὁ δὲ μηχανισμὸς τούτων ἀναμιγνύεται μὲ τὸν θόρυβον τῶν ταξιδιωτῶν, τὰς ἐπικλήσεις τῶν ὑπαλλήλων, τὰς διαφημιστικὰς φωνὰς τῶν μικροπωλητῶν, ἐφημεριδοπωλῶν, ὀψοπωλῶν κλπ. Ἀνθρωποπλήμμυρα δὲ ἀληθῆς συνωθεῖται πρὸ τῶν ἀμαξῶν, αἵτινες ἤδη στένουσι ὑπὸ τὸ βάρος καὶ τῶν . . . ἐλαφροτέρων ἀκόμη. Πρώτην δὲ φορὰν πρὸ ἀληθοῦς πανδαιμονίου εὐρισκόμενοι θαυμάζομεν καὶ ἐκπληττόμεθα.

Παρατεταμένη ἠλεκτρικὴ κωδωνοκρουσία εἶναι τὸ προεδοποιητικὸν σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως. Ἡ ὥρα εἶναι 8 καὶ 53' π. μ. ὅτε ὀξὺς συριγμὸς τῆς ἀτμομηχανῆς διακόπτει πᾶσαν ὁσοσηψίαν καὶ εἰς ἰσχυρὸς τιναγμὸς, μία ἑλὴς φοβερὰ σύρει μίαν ἀτελεύτητον σειρὰν ἀμαξῶν πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἀναχωροῦμεν διὰ Ρώμην. Ἐν τελευταίον βλέμμα πρὸς τὴν ὡραίαν Νεάπολιν μόλις προφθάνομεν νὰ ρίψωμεν καὶ φεύγουσι ταχέως πρὸ ἡμῶν τὰ κομψὰ οἰκοδομήματα καὶ ἀπομακρύνονται οἱ θαλεροὶ λόφοι τῆς καὶ τὰ μαγευτικὰ τοπία τῆς!

*
* *

Αἱ ἀμαξαὶ ἐκ τῶν καινουργῶν τῶν Ἰταλικῶν σιδηροδρόμων, τοὺς ὁποίους ἐκμεταλλεύεται ἀπ' εὐθείας ἡ Κυβέρνησις ἀρκετὰ ἀναπαυτικαί, περιλαμβάνουσι 10 θέσεις εἰς ἕκαστον διαμέρισμα καὶ συγχωνωνοῦσιν ἅπασαι μεταξὺ τῶν, ὥστε νὰ ἐπιτρέπηται εἰς τοὺς ταξιδιώτας καὶ κινουμένης τῆς ἀμαξοστοιχίας νὰ κάμνωσι χρῆσιν τοῦ κομμωτηρίου, τῶν κοιτῶνων καὶ τοῦ ἐστιατορίου. Φέρουσι μοχλὸν δι' οὗ ρυθμίζεται κατὰ τὸν χειμῶνα ἡ θερμοκρασία διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἐν τοῖς διαμερίσμασι θερμοῦ ἀέρος καὶ κώδωνα τοῦ κινδύνου, οὗ τινος γίνεται χρῆσις εἰς ἐκτάκτους καὶ σοβαρὰς περιστάσεις ὑπὸ τῶν ταξιδιωτῶν. Τὸ κάπνισμα ἀπαγορεύεται ἐν τοῖς διαμερίσμασι καὶ ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τὰ φέροντα

τὴν ἐπιγραφὴν fumeurs ἢ fumatori. Ἀπαγορεύεται ἐπίσης ἡ κλίσις τῆς κεφαλῆς ἐκτός τῶν θυρίδων καὶ τὸ πτύειν ἢ ὅπωςδήποτε ρυπαίνειν τὰς ἀμάξας.

Διερχόμεθα ἤδη ἀνὰ μέσον πολυρρύτου χώρας, ὅλης πρασίνης, ὅλης ὥραιας, ὅλης καλλιεργημένης, τῆς ἀφνειοῦ Καμπανίας. Ἀντλοῦσιν οἱ ὀφθαλμοὶ μας γοητεῖαν καὶ αἱ ἐκπλήξεις διαδέχονται ἀλλήλας. Ἀπὸ θυρίδος εἰς θυρίδα, ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς εἰς τὴν ἄλλην μεταφερόμεθα πολλάκις ἐν τῇ ἀμάξῃ μὲ κίνδυνον νὰ ἐνοχλήσωμέν τινα ἢ νὰ παραθώμεν τὰς κανονιστικὰς διατάξεις. Εἶναι ἐκτάκτως μαγευτικὸν τὸ θέαμα· δὲν πρέπει νὰ ἀφήσωμεν οὐδὲ μίαν τοποθεσίαν χωρὶς νὰ τὴν ἴδωμεν, οὐδὲ τὰ εὐμορφα χωριδιάκια, οὐδὲ τὰς συστάδας τῶν λόφων εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἢ τὰς κορυφὰς τῶν πολυσχιδῶν καὶ ἀπομεμακρυσμένων Ἀπεννίνων. Εἰκόνας ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας μόνῃ ἢ φύσει ζωγραφίζει, ἵνα καταπλήσσωσι τὸν ἄνθρωπον καὶ καθιστῶσι λάτριν τῶν· εἰκόνας ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀφεύκτως ἐνεπνεύσθησαν οἱ μεγάλοι τῆς Ἰταλίας ζωγράφοι καὶ ἔδωκαν ζωὴν εἰς τὰ ἀριστουργήματά των ἢ οἱ μεγάλοι τῆς μουσικῆς καὶ συνέλαβον τὰς ἑναρμονίους συνθέσεις των, αἵτινες ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας θὰ φέρωσι τὸν τύπον τοῦ τελείου!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Η ΠΕΝΘΕΡΑ ΑΝΑ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ

Εἶναι ἀληθὺς παράδοξον, ὅτι πάντες οἱ λαοὶ τῆς γῆς, μὴδ' αὐτῶν τῶν ἀγρίων ἐξαιρουμένων, ἔχουσι σχηματίσει κακίστην ἰδέαν περὶ τῆς πενθερᾶς, ἢ ὁμοφωνία δ' αὕτη τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως ἀγεί καὶ τὸν ὑποφαινόμενον νὰ πιστεύσῃ, καίπερ μὴ εὐτυχίσαντα ἢ δυστυχίσαντα εἶναι νὰ ἀποκτήσῃ πενθεράν, ὅτι πράγματι πάντες οἱ μεμψιμοιροῦντες γαμβροὶ καὶ πάσαι αἱ παραπονοῦμεναι νόμφαι ἔχουσι πολλοὺς καὶ ποικίλους λόγους ὑπὲρ αὐτῶν συνηγοροῦντας, ὥστε νὰ μὴ καθίσταται δυνατὴ ἡ ἐν τῇ αὐτῇ οἴκῃ, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει εἰρηνικὴ μεταξὺ αὐτῶν συμβίωσις.

Καὶ ὅπως πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συνδυασθῶσιν ἁρμονικῶς καὶ νὰ ὑποβληθῶσιν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας καὶ τοὺς αὐτοὺς ὁρους τῆς ζωῆς δύο ὄντα καὶ μάλιστα γυναῖκες, πλάσματα θῆλον ὅτι εὐδρέθιστα, εὐέξαπτα, ἰσχυρογνώμονα, πελομονα, διαφέρουσαι ἀλλήλων ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν κατὰ 30—50 ἔτη, κατὰ ἡμῖς τοῦτέστιν αἰῶνα· ἡ πενθερά μὲ τὴν σοβαρότητα, τὴν ἐπιδητικότητα, τὸ ἀγέρωχον, τὴν παγγνωσίαν, ἣν ἐκαστοτὲ προβάλλει, θίγουσα ἐν πολλοῖς τὴν φιλοτιμίαν τῆς νόμφης τῆς, ἐκείνη δὲ ὡς χρυσάλλις πτερυγίζουσα μὲ τὴν τρελλὴν ἀφέλειαν τῶν 18 καὶ 20 ἔτων, μὲ τὸ εὐχαρὶ μειδιάματά της, ἔπερ διαστέλλει τὰ ροδόκρινά καὶ ὑποπόρφυρα ὡς κεράσια ἡμίλη τῆς, μὲ τὴν εὐαισθησίαν τοῦ συναισθητικοῦ αὐτῆς, εὐαισθητοτέρου τῆς αἰδήμονος μιμῶζας, πῶς λέγομεν καὶ πάλιν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπαχθῇ μία πτερόεσσα καὶ ἀνοικτόκαρδος κορασὶς καὶ ἀγογγύστως νὰ ὑπείχῃ εἰς τὰς παλιμπαιδικὰς ἰδιοτροπίας μιᾶς κατηρησιωμένης καὶ συνωφρυνωμένης πενθερᾶς, ποντοποροῦσης ἤδη ἡρέμα μετὰ τὴν τρικυμίαν καὶ τὸν σάλον τῶν νεανικῶν αὐτῆς χρόνων περὶ τὴν 80 μοῖραν τοῦ βίου τῆς;

Ἄλλ' ἴδωμεν τί περὶ τῆς ταλαινῆς πενθερᾶς φρονοῦσιν οἱ πανταχοῦ τῆς γῆς λαοὶ καὶ κατὰ πρῶτον, τίνα ἰδέαν ἔχουσι σχηματίσει οἱ ὁμοεθνεῖς μας:

ΕΛΛΗΝΕΣ. Τὰς περὶ πενθερᾶς ἰδέας αὐτῶν ἀρκοῦμεθα νὰ καταδείξωμεν παραθέτοντες τὰς κατωτέρω ἐκφραστικὰς λαϊκὰς παροιμίας:

- Ὅσες πράσινες φοράδες
τόσες καλὲς πεθεράδες.
- Νύμφη μου πασαλειμμένη
ποιὸς ἔμπορεῖ νὰ σ' ὑπομένῃ!
- Πενθερὰ κρομμῦδι σάπιο
κάθε δαγκανιὺ καὶ δάκρυο.

ΙΤΑΛΟΙ. Παρὰ τοῖς Τοσκάνοις συνειθίζονται αἱ ἐξῆς παροιμίαι:

— Πενθερὰ καὶ νύφη
χαλάζι καὶ βροχή.

Οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Περγάμου ἔχουσι τὴν ἐξῆς παροιμίαν:

— Μόνον ζωγραφιστὰς πεθερὰ καὶ νύφη ταιριάζουν.

ΙΣΠΑΝΟΙ. — Ὅταν ἤμην νύμφη, δὲν εἶχα καλὴ πενθερὰ καὶ τώρα εἶμαι πεθερὰ, δὲν ἔχω καλὴ νύφη.

ΓΕΡΜΑΝΟΙ. Ἐχουσι περὶ τῆς πενθερᾶς πολλὰς τὰς παροιμίας, ἐκ τῶν ὁποίων κυριώτεραι εἶναι αἱ ἐξῆς:

Πεθερὰ διαβόλου γέννα—Πεθερὰ κακὸ θερίο.

— Τρία πράγματα ποτὲ δὲν μονοιάζουν 'ς τὸ σπῆτι
Δύο λετεινοί, γάτα καὶ ποτικὸς, πεθερὰ καὶ νύφη.

ἄλλη: — Ἡ καλύτερη πεθερὰ εἶν' ἐκείνη ποῦ φορεῖ πράσινα.
(ὁμοιωτὴ ἐκείνη ἢ ὁποία ἀναπαύεται ὑπὸ τὴν χλοερὰν γῆν τοῦ νεκροταφείου!).

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν Εὐρώπῃ. ἴδωμεν ἤδη ποίαν ἰδέαν ἔχουν περὶ τῆς δυστήνου πενθερᾶς οἱ ἄλλοι λαοί.

ΙΝΔΙΑΙ. Ὑπάρχουν πλείστα ἰνδικὰ παροιμίαι, ἀναφέρονσαι τὰς ἐριδας καὶ τὴν ἀσυμφωνίαν τῆς πενθερᾶς πρὸς τὴν νύμφην. Οἱ Κόλχ, φυλὴ τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, οἱ ὅποιοι διὰ τὴν ἐλαχίστην προσβολὴν πολλὰκις αὐτοκτονοῦσι, φάλλουσι τὸ ἀκόλουθον σκωπτικὸν ἄσμα:

— Μὴ θυμῶνῃς κορίτσι μου, ὅταν σὲ μαλῶνῃ ἡ πενθερὰ σου διότι τότε θὰ σὲ περιγεῖλῃ ὁ κόσμος.

ΑΦΡΙΚΗ. Παρὰ τοῖς Κάφροις ὑπάρχει φοβερὰ ἐχθροπάθεια μεταξὺ γαμβροῦ καὶ πενθερᾶς.

Παρὰ τοῖς Ἀμεκόζα Οὐκουχλονίππα ἀπαγορεύεται εἰς τὸν γαμβρόν νὰ παρατηρήσῃ τὴν πενθεράν του, τὴν ἀποφεύγει πάσῃ δυνάμει, οὐδέποτε προσφέρει τὸ ὄνομα τῆς καὶ οὐδένα σεβασμὸν ὑποχρεοῦται νὰ φέρῃ πρὸς αὐτήν.

Ἐν Γαδὼν τιμωρεῖται μὲ βαρὺ πρόστιμον ὁ γαμβρός, ὅστις θὰ τολμήσῃ νὰ παρατηρήσῃ τὴν πενθεράν αὐτοῦ κατὰ πρόσωπον καὶ νὰ τῆς ἐμιλήσῃ.

Ἐν Βαδᾷ πενθερικὰ καὶ γαμβρὸς ζῶσιν ἐντελῶς χωριστά, ἐπ' οὐδενὶ δὲ λόγῳ ἐπιτρέπεται εἰς τὸν γαμβρόν νὰ πλησιάσῃ τὴν πενθεράν του.

Παρὰ τοῖς Βογός γαμβρός καὶ πενθερὰ ἀποφεύγουσιν ἐπιμελῶς ἀλλήλους, οὐδέποτε δὲ ὁ γαμβρός προσφέρει τὸ ὄνομα τῆς πενθερᾶς του, οὐδὲ παρατηρεῖ αὐτὴν κατὰ πρόσωπον.

Παρὰ τοῖς Ἀδαβὶ ὁ γαμβρός παραλαμβάνει τὴν νύμφην καὶ φεύγει μακρὰν τῆς οἰκίας τῶν γονέων αὐτῆς, διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῇ νὰ ἴδῃ τὴν πενθεράν του.

Παρὰ τοῖς Σομαλὶ θεωρεῖται μέγα ἀμαρτήρια νὰ ἴδῃ ὁ γαμβρός τὴν πενθεράν του, ἢ δὲ πενθερὰ μεγάλως αἰσχύνεται, ἂν συμβῇ τὸ τοιοῦτον ἐξ ἰδίας αὐτῆς ἀμελείας. Εἰς τὴν νύμφην ἐπιτρέπεται νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα τῆς καὶ νὰ ἐμιλήσῃ μετ' αὐτῆς μόνον κρυφίως καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ συζύγου τῆς.

ΑΜΕΡΙΚΗ. Παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς τῆς Ἀργεντινῆς τὰ πενθερικὰ ζῶσιν ἐντελῶς χωριστά ἀπὸ τὸν γαμβρόν καὶ τὴν νύμφην, ἀπαγορεύεται δὲ εἰς τοὺς τελευταίους νὰ πλησιάσωσιν εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ τοῖς ἐμιλήσωσιν.

Οἱ Ραγδέλαι ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ θυσιάζωσιν εἰς τὸν θεὸν αὐτῶν καὶ ἀνθρώπους, ἰδίως γράας, θεωρεῖται δὲ λίαν εὐτυχὴς ὁ γαμβρός, ὁ ὁποῖος θὰ κατορθώσῃ νὰ θυσιάσῃ τὴν πενθεράν του! Ἡ τοιαύτη θυσία εἶναι κατ' αὐτοὺς λίαν εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν θεόν.

Παρὰ τοῖς Ἀραυκανοῖς ἀπαγορεύεται εἰς τὴν πενθεράν νὰ ἴδῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸν γαμβρόν της, μετὰ τὴν ὑπανδρείαν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς. Κατ' ἐξαιρέσιν δύναται νὰ ἐμιλήσῃ μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τότε πρέπει ἢ νὰ τοὺς διαχωρίσῃ τοῖχος, ὥπως μὴ βλέπωσιν ἀλλήλους, ἢ κατὰ τὴν συνομιλίαν ὁ γαμβρός νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα πρὸς τὴν πενθεράν του.

ΑΓΣΤΡΑΛΙΑ. Παρὰ τῶν ἰθαγενῶν στοιχείων Βικτωρίας οὐδέποτε ἐπιτρέπεται εἰς τὸν γαμβρόν νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὴν πενθεράν του. Ἄν δὲ τυχόν αὕτη εὐρεθῇ πλησίον του, τότε κρύπτεται ἀμέσως ἢ καλύπτει τὸ πρόσωπόν της.

Παρὰ τοῖς Βότσαντοῖς ἀπαγορεύεται ἐπὶ ὥρισμένον χρόνον εἰς τὸν γαμβρόν νὰ ἴδῃ τὴν πενθεράν του. Ἄν δὲ αὕτη τὸν πλησιάσῃ, ὀφείλει οὗτος ν' ἀναχωρήσῃ, ἢ νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν. Ἄν τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν, κρύπτεται ὀπισθεν θάμνου ἢ δένδρου ἔως οὗ ἡ πεθερὰ του εὐαρεστηθῇ ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ἐν Πόρτ Λίγκολν, ἂν τυχόν ἡ πενθερὰ πλησιάσῃ τὸν γαμβρόν αὐτῆς, οἱ φίλοι του τὸν περικλείουν ἐντὸς στενοῦ κύκλου, ἐνθ' αὐτὸς πρὸς μεγαλυτέραν προφύλαξιν καλύπτει τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του...

Τοιαῦται αἱ περὶ πενθερᾶς ἰδέαι τῆς ἀνθρωπότητος, ἰδέαι βαθέως

ἐρριζωμένοι και δυστυχώς δυσεξάλειπτοι, ὡς καθ' ἡμέραν ἀνανεούμεναι, οὕτω δὲ θέλει ὑφίσταται και ἐν τῇ μέλλοντι τὸ δεινὸν μαρτύριον μεταξὺ νύμφης ἢ γαμβροῦ, ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν δὲν δέχεται εὐπροσδέκτως, ὡς θεὸς τῶν Ραγδελῶν, πενθερικὰς ἐκατόμβας.

Χανία.

Εὐμ. Γ. Σαουνάτσος

ΛΟΓΙΟΙ ΚΡΗΤΕΣ

ΜΑΞΙΜΟΣ Ο ΜΑΡΓΟΥΝΙΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 28ου φυλλαδίου)

Μετὰ τὴν ἐν τῇ πατρίδι ἐγκύκλιον μόρφωσιν ὁ Μαργούνιος ὀργῶν πρὸς μάθῃσιν και εὐρυτέρων σπουδῶν γλιχόμενος ἀπέρχεται, κατὰ τὸ παράδειγμα πολλῶν συγχρόνων ὁμοεθνῶν, διὰ τῆς Ἑνετίας εἰς τὸ τότε ὀνομαστόν, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ Πανεπιστήμιον, Πατάδιον τῆς Ἰταλίας, τὸ δέκατον ἑνατον πιθανῶς ἢ τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἄγων.⁽⁵⁾ Ἀφικόμενος δ' αὐτόθι αἰσίως προσέδραμεν, ὥσπερ ἡ διφῶσα ἔλαφος, εἰς τὰς ζωνφόρους τῆς παιδείας πηγὰς, ἐπὶ ὀκταετίαν⁽⁶⁾ φιλολογικῶν, φιλοσοφικῶν, θεολογικῶν και ἱατρικῶν μαθημάτων ἀκροασάμενος⁽⁷⁾. Ὅπόσῃν δ' ἐπιμέλειαν και πρόσδοτον ἐποιήσατο ὁ Μαργούνιος κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐν Παταδίῳ σπουδῶν αὐτοῦ και ὁπόσῃν ἀκριθεῖ και βαθεῖαν γνῶσιν ἐκτήσατο τῆς τε Ἑλληνικῆς και τῆς Λατινικῆς φιλολογίας και τῆς Θεολογίας τρανοφθόγγως μαρτυροῦσιν, οὐ μόνον ἱκανοὶ τῶν γνωρισάντων αὐτὸν συγχρόνων λίαν εὐφήμεως περὶ αὐτοῦ ἐκφραζόμενοι (Turcog. σελ. 495, Bibl. Hell. σελ. XXVII, XXVIII, XXXV και ἄλλ.), ἀλλὰ και πολλὰ ἐν ἐκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ φιλοπονηθέντα ἔργα αὐτοῦ, πρὸς δὲ και ἡ ὁσημέραι περὶ αὐτοῦ διαδιδραμένη ἀγαθὴ φήμη και ὁ καθόλου βίος και ἡ πολιτεία, ἣν ἐν Παταδίῳ ἐπεδείξατο κατὰ τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν αὐτοῦ, οὐ μόνον κατ' ἰδίαν πορίζόμενος τὰ σπουδαιότερα τῶν συγγραμμάτων και ἡδέως ταῦτα μελετῶν, ἀλλὰ και προθύμως ἐπιζητῶν τὴν γνωριμίαν και συναναστροφὴν τῶν σοφῶν και πολυμαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ὁ ἴδιος λέγει ἐν τινι πρὸς τὸν προμνημονευθέντα Ρινάλδον τὸν Μολινέτον ἐπιστολῇ γράφων ἐπὶ λέξει: «Πά-

λαι μὲν τὸ εὐπαίδευτόν τε και ἔμπειρόν σου περὶ τὰ τῶν Ἑλληνικῶν βιβλίων μαθήματα (ἐν τῇ ἐμῇ εὐρισκόμενος) τὰ μέγιστα ἐφθην τεθαυμακῶς· τὸ δὲ νῦν εἶναι, και ἄλλα τινὰ οὐκ ὀλίγα τῆς σῆς σοφίας γεννήματα ἰδὼν, θαυμαστά γε τῶντι και πολλοῦ ἄξια, εὐδαιμονίζω σε, ὦ σοφώτατε. Ἐς τοῦτο γὰρ ἐμπειρίας τῆς τῶν Ἑλλήνων γλώττης ἐλήλυθας, και οὕτω τοὺς ἄλλους τῇ σοφίᾳ ὑπερηκόντισας, ὡς πάντας τοὺς τὰ σὰ ὀρῶντας ἀείποτέ τινα τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' οὐ τῶν Λατίνων σε τυγχάνοντα οἶσθαι. Τοῦτου χάριν καὶ γὰρ τοῖς σοφοῖς τε και πολυμαθεῖσι τῶν ἀνδρῶν πάντοτε συνεῖναι φίλων, μάλιστα δὲ σοι τῶν φίλων εἶναι ποθῶν, καίπερ οὐκ ἄξιος, ἄλλως τε και ἀμαθὴς, μικρὰν τινα δεῖν με πρὸς σὲ πέμψαι φήθην ἐπιστολήν, δι' ἧς γένοιτ' ἂν με τῆς σῆς περιποήτου μοι ὁμιλίας ἐπιτυχεῖν και σὰ ἀποδέξασθαι γράμματα. Οὕτω γὰρ, εὖ ἴσθι, ἔτι τῇ τῶν σοφῶν ἐκκέκαυμαι ἔρωτι, ὥστε με, νῆ Δία, οἰασθήποτε χαρὰς και τέρψεως ἐπιλανθάνεσθαι, και αὐτῇ μόνῃ ἐνασμενίζεῖν τε και ἐμμένειν διὰ παντὸς» (Χαλκ. χειρ. ἐπιστ. 59).

Πλὴν τῆς μετὰ τῶν ξένων φιλίας και γνωριμίας ὁ Μαργούνιος ἐσχέτισθῃ ἐν Ἰταλίᾳ και μετὰ πολλῶν ὁμοεθνῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ἀφθονοὶ τότε συνέρρεον ἐκεῖσε, εἴτε χάριν σπουδῶν, εἴτε φεύγοντες τὰς καιρικὰς θλίψεις τῆς ἐαυτῶν πατρίδος. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, μεθ' ὧν εἶχε στενὴν φιλίαν ἐξέχουσιν, ὁ ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων γνῶριμος συμπολίτης Ἑμμανουὴλ Πηγᾶς, ὁ μετὰ ταῦτα πολὺς τῆς Ἀλεξανδρείας Πατριάρχης Μελέτιος, αὐτόθι και οὗτος τότε χάριν σπουδῶν τὰς διατριβὰς ποιούμενος (Bibl. Holl. σελ. XIII), ὁ πολλὰς ἐπιστημονικὰς δάφνας δρέψας Ρεθύμνιος Δανιὴλ Φουρλᾶνος (αὐτόθι σελ. XXVII) και ὁ ἱερεὺς μὲν τότε, ἀκολούθως δὲ και ἀρχιερατικὸς προϊστάμενος ὑπὸ τὸν τίτλον Μητροπολίτης Φιλαδελφείας, τῆς ἐν Βενετίᾳ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς κοινότητος Γαβριὴλ Σεβήρος. Μετὰ τοῦ τελευταίου τοῦτου συνάψας ὁ Μαργούνιος τῇ 1583 ἀλληλογραφίαν ἀντήλλασεν ἰδέας και σκέψεις περὶ διαφόρων θρησκευτικῶν ζητημάτων και δὴ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἀνακοινούμενος αὐτῇ τὰς ἰδίας ἀμφιβολίας και ἀπορίας και ὁμολογῶν ὅτι «καθ' ἐκάστην κινδυνεῖ σχεδὸν αὐτῇ τὰ τῆς πίστεως» (αὐτόθι σελ. XXVIII). Ἐν τινι συνίσταντο οἱ κινδῶνοι οὗτοι και πόθεν προήρχοντο ἀδυνατοῦ μὲν μὲν ἀκριδῶς νὰ καθορίσωμεν, ἅτε τῶν ὑπ' ὄψει πηγῶν μὴ συντρεχουσῶν εἰς τοῦτο, δυνάμεθα ὅμως ἐπὶ τῇ βάσει γνωστῶν τινων νύξεων και ὑπαινιγμῶν⁽⁸⁾ νὰ ὑποθέσωμεν λίαν πιθανῶς ὅτι οὗτοι ἀφῶρων δογματικὰς τινὰς τοῦ Μαργουνίου περὶ ἐκπορεύσεως ἰδίως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος συζητήσεις μετὰ τῶν Λατίνων, εἴτε σπουδαστῶν, εἴτε ἄλλων, μεθ' ὧν φαίνεται τότε ἐπικινδύνως περιπλακεῖς, ὑπεραμυνόμενος λόγῳ τε και γραφῇ (Δημητρ. Ὁρθ. Ἑλλ. σελ. 137) τῶν προσδαλλομένων πατρῶν δογμάτων. Καὶ ἀληθῶς, νεανίας εἰς ὁ Μαργούνιος ἔνθερμος ζηλωτὴς τῆς πατρῴας εὐσεβείας και πεπυκασμένος ἤδη τὸν νοῦν δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπομένῃ ἀπαθῶς και ἀδιαφόρως τὰς προκλήσεις και τὰς κακοδοβούλους λοιδορίας και ὕβρεις τῶν ἐναντίων κατὰ τῆς ἡμετέρας πίστεως και τοῦ ἡμετέρου γένους (Μυστ. ἱερ.

5) Ἡ πιθανολογία αὕτη περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐκ τῆς πατρίδος ἀναχωρήσεως τοῦ Μαργουνίου στηρίζεται ἐπὶ τε τῆς χρονολογίας και τοῦ περιεχομένου τῆς ἀρχαιοτέρας ἐκ τῶν γνωστῶν ἡμῖν ἐπιστολῶν αὐτοῦ, ἀπευθυνομένης ἐκ Παταδίου ὑπὸ ἡμερομηνίαν 8 Νοεμβρίου 1569 πρὸς τινὰ Ἑνετὸν λόγιον Ρινάλδον Μολινέτον καλούμενον (Bibl. Hell. B. σελ. XXIV και Χαλκ. χειρ. 121 ἐπιστ. 59). Καὶ ἐκ μὲν τῆς χρονολογίας τῆς ἐπιστολῆς ταύτης δεῖκνται σαφῶς, ὅτι τῇ 8 Νοεμβρίου τοῦ 1569 εὐρίσκατο ἤδη ὁ Μαργούνιος ἐν Παταδίῳ, ἐκ δὲ τοῦ περιεχομένου και τοῦ σκοποῦ αὐτῆς ἐξάγεται, ὅτι καὶ οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου εἶχεν ἔλθῃ οὗτος αὐτόθι, καθ' ὅσον, ὡς νήλυς, ἐπιζητεῖ τὴν γνωριμίαν και φιλίαν τοῦ σοφοῦ ἐκείνου ἀνδρός. Ἐπειτα δὲ και ἡ ἡλικία τοῦ Μαργουνίου κωλύει ἡμᾶς νὰ ἀπομακρυνθῶμεν πολὺ τῆς ὑποθεθείσης χρονολογίας.

6) Τινὲς ποιοῦμενοι λόγον περὶ τῆς διαρκείας τῶν ἐν Παταδίῳ σπουδῶν τοῦ Μαργουνίου ἀναφέρουσιν, ὅτι οὗτος ἐσποδίσαν ἐνταῦθα ἐπὶ τετραετίαν (Φαθρ. Bibl. Graec. τόμ. XI σελ. 693, Σάθα Νεοελλ. φιλολ. σελ. 212 κλπ.). Ἀλλ' ὁ Μαργούνιος διέτριψεν ἐν Παταδίῳ πάντως σπουδάζων πολλῇ πλείονα τῶν τεσσάρων ἐτῶν· διότι, ὡς εἰπομεν, τῇ 8 Νοεμβρίου τοῦ 1569 ἦν ἤδη ἐν Παταδίῳ, ἐξῆκολούθει δ' ἐρριζωμένος αὐτόθι μέχρι τῶν τελῶν τοῦ 1577 (Turcograec. σελ. 494-5).

7) Τῇ 1576 ὁ Στέφανος Γερλάχιος γράφων τῇ Μαρτίνῳ Κρουσίῳ περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι παιδείας λέγει πρὸς τοὺς ἄλλους και τάδε: «Εἰσὶ δὲ και οἱ εἰς τὰς Ἀκαδημίας τῆς Ἰταλίας μεταβαίνοντες, ἐν αἷς μανθάνουσι τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, στοιχεῖα τῆς φιλοσοφίας και τὴν θεολογίαν τῶν Πατέρων» (Turcograec. σελ. 205), αὐτὸς δὲ ὁ Μαργούνιος προστίθῃσι και τὴν ἱατρικὴν (Σάθα βιογρ. σχεδ. σελ. 101).

8) Οὕτω λ. γ. ἐν τῇ ἀπολογίᾳ αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱερὰν Σύνοδον ποιοῦμενος ὁ Μαργούνιος τὸν λόγον περὶ τῆς ἐκ γενετῆς ἰδίας ἐμμονῆς ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ λέγει: «εἰς τοῦτο δὴ μοι και πρῶτ' ἢ εἰς τὸν ὑψηλὸν τῆς ἱερωσύνης ἀναχθῆναι βαθμόν, οὐκ ὀλίγον εἰσῆλται σπουδῆς, και ἀγῶν μοι οὐχ ὁ τυχὼν διηγώνισται ἐν Παταδίῳ, ἔτι νεάζοντι, τὰς διατριβὰς· και πού τι και παρὰ τοῦτο πρὸς τῇ εἰρκτῇ παραδοῦναι και τὰ εἰς τὸ ἔξῃ παρακινδυνεύσαντι» (Ἑλλ. φιλολ. συλλ. τομ. 10 σελ. 25).

κληρ. σελ. 40), ἀλλ' ἔδει ὅπως ἀντὶ πάσης θυσίας ἀντεπε-
 ξελθὼν ἀποφράξῃ αὐτῶν τὰ στόματα, συμβουλευόμενος ἐν
 ἀνάγκῃ πρὸς τοῦτο καὶ τοῖς αὐτόθι τε καὶ ἀλλαχοῦ εἰδη-
 μονεστέροις καὶ πολυπειροτέροις ἡμετέροις λογίοις. Ὁ τοιοῦ-
 τος δὲ ζωηρὸς ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ζῆλος τοῦ Μαργουίνου
 καὶ ἡ μεγάλη ἐν ταῖς σπουδαῖς ἐπίδοσις αὐτοῦ κατέστησαν
 αὐτὸν ἐν βραχεὶ εὐφήμεως γνωστὸν πρὸς ἄλλοις καὶ τῇ
 τηνικαυτᾷ Οἰκουμένικῃ Πατριάρχῃ Ἱερεμίᾳ τῇ Β', ὅς μετὰ
 λύπης βλέπων τὴν ἀξιοθρήνητον σύγχρονον κατάστασιν τῆς
 ἀμαθείας τοῦ ἰδίου κλήρου καὶ ὀλοφύχως ποθὼν τὴν τούτου
 τε μὀρφωσιν καὶ τὴν ἀνύψωσιν καθόλου τῆς εἰς μέγα βάρ-
 ῃρον ἀγνοίας ὁσημέραι καταπιπτούσης Ἑλληνικῆς παιδείας
 προϋτίθετο τότε ἀκριβῶς νὰ προσκαλέσῃ εἰς Κωνσταντινού-
 πολιν τοὺς ἀπανταχοῦ λογίους Ἑλληνας, πρὸς ἀνθρώπων
 καὶ μεταρρυθμίσιν ἰδίᾳ τῆς λεγομένης Πατριαρχικῆς Ἀκα-
 δημείας (τῆς Μεγάλῃς τοῦ Γένους Σχολῆς), ἐξ ἧς μορφύ-
 μενοι νὰ ἐξέρχωνται ἐργάται ἱκανοί, πρὸς καλλιέργειαν τοῦ
 ἔνεκα τῶν καιρικῶν περιστάσεων χερσωθέντος ἀμπελώνος
 τοῦ Κυρίου (Σάθα βιογρ. σχεδ. σελ. μδ').

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΗ

Πάνω 'σ τὰ Ὅρη τὰ Λευκὰ 'σ τῆς Σαμαριᾶς τὰ πλάγια
 ἐκεῖ ᾠηλὰ πολὺ ᾠηλὰ πάνω στὰ κορφοβούνια,
 στοῦ Σαλημένου τοὺς γκρεμνοὺς στοῦ Γρίγκιλα τὰ μέρη
 π' ἄγγιζ' ὁ οὐρανὸς τῆς γῆς κι' ἡ γῆ φιλεῖ τὰ ἄστρα
 π' ἄγγιζα μόνον περπατοῦν καὶ ἀγριοκατοίκιες,
 ἐκεῖ στ' ἀπάτητα βουνά, στὰ ἀπάτητα φαράγγια,
 εἰς τὰ λαγκάδια, τοὺς γρεμνοὺς, στὰ τάρταρα, τοὺς σπήλιους,
 'κεῖ στὰ ὑπέρψηλα βουνά τὰ κομοξακουμένα,
 ποῦχουν ἀντάρα στὴν κορφή καὶ καταχνιά στὴ μέση
 καὶ αἰώνιό των σκέπασμα τὸ χιόνι πέντε πῆγες,
 μέσα στὲς λέσκες τὲς φρικτὲς, τὰ σκοτεινὰ τὰ δάση
 εἶνε Παλάτι μαγικὸ, ἀπόκρυφο παλάτι.

Μέσα στοὺς σπήλιους κρύβεται, μέσα στὰ κυπαρίσσια
 κι' οἱ ἄβωράντοι γέρνουνε κι' οἱ πρίνοι τὰ κλαδιά των
 κι' οἱ ἄξιλάκοι τῶν πλευρῶν κι' οἱ πεῦκοι τὲς κορφές των
 καὶ τὸ σκεπάζουν τεχνικὰ κι' εἶν' ἄγνωστο στὸν κόσμον.

Ὁλόγυρά του ὑψηλὸ εἶναι παχὺ μεπεντένι
 ἀπὸ χαράκια ἀκούιστα, ἀπὸ τσουδάρες πέτρες,
 ἀπὸ κομμάτια τῶν βουνῶν, θεόρατα κομμάτια
 ὅπου νομίζεις ὁ θεὸς πῶς τ' ἄκτισε με τέχνη
 γιὰ νὰ φυλάξῃ τ' ἄγνωστο καὶ μαγικὸ Παλάτι.
 Ἔχει μιά πόρτα μοναχὴ πρὸς τοῦ βορρᾶ τὸ μέρος,
 μιά πόρτα μονοκόμματι, μιά μαρμαρένια πόρτα,
 πλατεῖα ἴσα μὲ πέντ' ὀργυιές, ᾠηλὴ σὰ δέκα-πέντε
 μὲ ἓνα φύλλο μοναχὸ καὶ 'κεῖνο σιδερένιο.

Ἀνοίγεις! μέσα τί νὰ δῇς! Λουλουδιασμένος κάμπος
 μὲ περιβόλια, μὲ νερά, μὲ δρόμους, μὲ πλατεῖες
 καὶ μὲς στὴ μέση ὀλόλευκο τὸ ἄγνωστο Παλάτι.
 Ἔχει τοὺς τοίχους μάρμαρο, πελεκητὲς τὲς πόρτες,
 μὲ τὰ χρυσὰ σκαλισμάτα στ' ἀνώφιλια ἀπὸ πάνω.
 Εἶναι ὄντάδες τρίπατοι, μὲ σκάλες, μὲ πορτέλλα
 καὶ πεντακόσια δίφυλλα μεγάλα παραθύρια.
 Εἶναι φρακτὰ μὲ σίδερα, μὲ σιδερένιες βέργες
 καὶ καταπράσινος κισσὸς εἶναι μαζὶ πλεμμένος
 καὶ ῥίχνονται ἡ ἄκρες του στοῦ παλατιοῦ τοὺς τοίχους.
 Ἔχει ἐξώστες γυάλινους, κάγγελα κρυσταλλένια
 ποὺ μαρμαρένιες τορνευτὲς κολῶνες τὸ κρατοῦνε.
 Χιλιάδες δένδρα 'βρίσκονται τρυγύρω φυτεμμένα
 κι' εἰς τὰ κλαδιά των κάθονται χιλιάδες λογίων ἀηδόνια
 καὶ τραγουδῶντας πλέκουνε ζευγάρια τὲς φωλιές των.
 Σαράντα βρύσες μὲ νερὸ μέσα 'ναι σκορπισμένες
 ποὺ σὺν τὸ δάκρυ τρέχουνε κρῦο νερό, δροσᾶτο.

Τρέχουνε καὶ ποτίζουνε λούλουδα καὶ κανέλες,
 ἀνθὴ ποὺ δὲν εὐρέθησαν ποτὲ στὴν Οἰκουμένη.
 Καὶ μὲς στὲς κάτωσπρες αὐλὲς τὲς μαρμαροστρωμένες,
 ποὺ τὲς σκεπάζει ὁ δροσιὸς τῶν δασωμένων δένδρων,
 χαϊδευτικά σκαρνεύονται ἀγρίρια 'μωφόμενα
 μὲ τὰ μικρὰ ἀγορίμια των, μὲ τὰ γλυκὰ παιδιὰ των.
 Πέντ' ἔξι σκύλοι πιστικοί, 'ψιλοὶ σὺν λεοντάρια
 εἶναι λυτοὶ καὶ βλέπουνε τρυγύρω τὸ παλάτι,
 κι' ἔνας μεγάλος δράκοντας, μὲ τὴ χρυσὴ ἄλυσίδα
 εἶναι δεμένος τακτικὰ εἰς τὴ μεγάλη πόρτα.

Σ' αὐτὸ τὸ μέγα κτίριο, τὸ ἄγνωστο παλάτι
 μιά κόρη μέσα βρίσκεται, Σφακρὰνοποῦλα κόρη,
 π' ἔχει τὸν ἥλιο πρόσωπο, καὶ τὸ φεγγάρι στὴθος
 καὶ τοῦ κορᾶκου τὸ φτερὸ ἔχει καμαροφύδι.
 Κόρη οὐρανοστάλαχτη, ποθοπλασμένη κόρη,
 στρογγυλομηλοπρόσωπη, παιγνίδι τῶν ἀγγέλων,
 ὅπου στὸν κόσμον ταῖρι τῆς κανένα δὲν ὑπάρχει.
 Εἶναι ᾠηλῆς ἀνατροφῆς, νεραϊδογεννημένη,
 ἀφροπλάσμενος ἄγγελος, μὲ μάλαμα κι' ᾠήμι,
 σταλαματιὰ κρυστάλλινη, διαμαντοστολισμένη,
 ἀλλ' εἶναι ἡ μαύρη ὀρφανὴ 'πὸ μάνα κι' ἀπὸ κύρη.
 Μέσα στὰ μαῦρα βρίσκεται σὺν Παναγὰ ντυμένη,
 μέσα στὰ ὀλομετάξωτα καὶ ἀκριβὰ κοντόχια,
 κοντόχια χρυσοκέντητα καὶ ἀσημιοπλουμισμένα
 καὶ στολισμένα μὲ πολλὰ σπιρὰ μαργαριτάρια.
 Φορεῖ εἰς τὴν κεντητὰ κι' μ' ᾠημένιες πρόκες,
 κ' ἔχουν ἐπάνω κέντημα χιλιάδων λογίων μετάρια,
 μέσα σὲ τοῦτα φέγγουνε τὰ κατάσπρα τὰ πόδια.
 Ἔχει πλεξοῦδες μιά ὀργυὰ στὲς πλάιες 'ξαπλωμένες
 πλεμένες μὲ ὀλόχρυση, διαμάντινη δαντέλλα.
 Στὴν τορνευτὴ τὴ μέση τῆς, εἰς τὴ βεργίνα μέση,
 φορεῖ ποδιά ὀλόχρυση, λουλουδοπλουμισμένη
 ποὺ ἔχει μέσα γιὰ πλουμὰ τὸν οὐρανὸ μὲ τᾶστρα,
 ὠκεανοὺς καὶ θάλασσες, στεριές καὶ πολιτείες,
 κεντίσματα, ξομπιάσματα ὅλο μαργαριτάρια,
 ὅλο μὲ διαμαντόπετρες, μπιλούρια καὶ ζαφείρια.
 Καὶ εἰς τὸν ἄσπρο της λαιμὸ τὴν κατοικίᾳ τοῦ ἥλιου
 εἰς ἄλυσίδες κρέμονται ἀγιοκωνσταντινᾶτα,
 γιορταναναλίκισ, μανταλιὰ, λογίων—λογίων καρφίτσες
 ποὺ ἄνθρωπος θαμπώνεται νὰ ῥίξῃ τὴ ματιὰ του.
 Καὶ εἰς τὰ λευκὰ δακτύλια τῆς, τὰ μακροκονδυλάτα
 τὰ δακτυλίδια πατωσιές, ὅλο μαλαματένια
 φορεῖ μὲ πέτρες ἀκριβές, ποὺ δὲν ὑπάρχουν ἄλλες.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΔΥΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

Τὰ δύο ἡμερολόγια κεῖνται ἐκεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης κατὰ
 τὰς τελευταῖας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου.

Τό τε παλαιὸν καὶ τὸ νέον, τὸ τελευτήσαν καὶ τὸ ἀρχό-
 μενον ἐκλιπαροῦσι τὸ βλέμμα ἡμῶν, αἱ δὲ καθ' ἓν ἔτος
 γεγηρακυῖαι ὑπάρξεις μετ' ἐνδοιασμοῦ τείνουσι τὴν χεῖρα
 ἐπ' αὐτῶν.

Διατί δὲν κατέστρεψαν, σχίζοντες ἢ βάλλοντες εἰς τὸ πῦρ
 τὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου, μὴ ἀναπαριστῶντος πλέον ἢ τὸν
 διαρρέυσαντα βίον;

Διατί μετ' οὐ πολὺ θ' ἀναστήσωσι τοῦτο παρὰ τὸ νέον
 καὶ θ' ἀνακρεμάσωσιν εἰς τὸν τοῖχον τὴν ἀνάμνησιν τοῦ
 ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον; Ὅποιος αἰφνίδιος πόθος τοῦ ὠφελί-
 μου καταστάντος ἀνωφελοῦς; ὅποια ματαία ἐπιθυμία νὰ
 παρατείνωμεν ἀπατηλῶς ἐν τῇ φαντασίᾳ τὸ διὰ παντὸς
 παρελθόν, διότι φαίνεται ὅτι κρατουμένου ἐπὶ τινος ἔτι ἡμέ-
 ρας τοῦ ἡμερολογίου τοῦ παρελθόντος ἔτους πρὸ τῶν
 ὀφθαλμῶν, ἀνάπαυλά τις παραχωρεῖται ὑπὸ τοῦ χρόνου,
 σύγχυσις καθίσταται δυνατὴ μεταξὺ τῶν πεπτωκυῶν ἡμε-

ρῶν καὶ ἐκείνων, αἵτινες ἐγείρονται μετὰ τὸ πρῶτον δευτερόλεπτον τοῦ μεσονυκτίου, τὸ ὁποῖον περατοῖ ἐν ἔτος καὶ ἄρχεται ἐτέρου. Αἱ δὲ συνήθεις μέριμναι τοῦ βίου βοηθοῦσιν ἄλλως τε εἰς τὴν διατήρησιν τῆς φρούδος ταύτης ἐλπίδος ἐν τῇ ἀδιόδοι τῆς στιγμῆς, ἥτις ἐν αὐτῇ γεννᾶται καὶ ἀποθνήσκει ἀκριβῶς ἐν τῇ δευτερολέπτῳ καθ' ὃ ὁ ἄνθρωπος σπεύδει νὰ βεβαιώσῃ τὴν ὑπαρξίν του.

Ἄνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὅπως ἀνασυνδέσωμεν πρὸς ἄλληλα ἐνδιαφέροντα ἡμῖν πράγματα, θὰ δεῖσῃ ν' ἀναλάβωμεν τὸ ληξάν ἡμερολόγιον καὶ δι' αὐτοῦ νὰ σημειώσωμεν χρονολογίαν ἐπὶ ἡμερῶν, ἧς ἐδιώσαμεν, τοσοῦτο δὲ συχνῶς ἡ χρονολογία τοῦ θ' ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς ὁ δημιουργούμενος ἀντικατοπτρισμὸς λαμβάνων ὕψος μορφῆς πατύπου, φέροντος προσωπεῖον, ὅφιν σφιγγός, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους, τὸ στόμα συνεσφιγμένον· διότι οὐδὲν ἐστὶν ἐμβληματικώτερον σκέψεων ἢ τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο, ὅπερ ἀναγγέλλει τὴν διάρρυσιν τῶν ὥρων, τὴν πτώσιν τῶν ἡμερῶν, τὴν ἀπόδρασιν τῶν ἐτῶν. Μὲ τὰς δεῖξεις τῶν γηίνων κύκλων τῆς πορείας τοῦ ἡλίου, τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ἐποχῶν, τῶν αὐξήσεων καὶ τῶν σμικρύνσεων τῆς σελήνης, μὲ τὴν πρόδελφιν τῶν πλημμυρῶν, καὶ τὸ ἀστρονομικὸν πρόγραμμα, μὲ τὴν σχεδὸν ἀναλλοίωτον καὶ μαθηματικῶς προὔπολογιζομένην καὶ προβλεπομένην προπαρασκευὴν τῆς φύσεως, ἡ χρονολογικὴ σύνοψις τοῦ νέου ἔτους παρέχει τὸ δυσανάλακτον ἄγνωστον ἀλγεβρικὸν πᾶν ὅτι φοβεῖται ἡ ἐλπίζει ὁ ἄνθρωπος.

Βλέπει λοιπὸν τις μετὰ ἀναδρομικῶν φιλοσοφικῶν σκέψεων καὶ ἀμφιδόλων τὰς ἐντύπους ταύτας στήλας, αἵτινες ἀπαγορεύουσι τῇ πνεύματι νὰ θέξῃ τῶν μελλουσῶν πραγματικότητων καὶ κατίδῃ ταύτας.

Ἀδιόφορον ἐν τῇ αἰωνίᾳ ταύτῃ ἀβεβαιότητι ὁ ἄνθρωπος ἐσημείωσε τὰς ὥρας ἐπὶ τῆς πλακῆς τοῦ ὥρολογίου του, ἔθεσεν ἐν τῇ θυλακίᾳ του τὸν θόρυβον ἐνὸς χρονομέτρου, καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ ἡμερολόγιον· ὁ ἄνθρωπος θὰ μείνῃ πάντοτε ρεμδῶδης ἐνώπιον τοῦ γρίφου τούτου, ὃν οὐδεὶς ποτε θὰ δυνηθῇ νὰ ἀναγνώσῃ.

Ἐγὼ τοῦλάχιστον δσάκις τὸ βλέμμα μου πίπτει ἐπὶ ἡμερολογίων παρελθόντων ἐτῶν ἀναμνήσκωμαι τῶν στίχων τοῦ Alfred de Musset:

Ma jeunesse est enterrée
au fond du vieux calendrier

Ἐκ Παρισίων

Η. Ν. Διδάσης

ιατρός

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ

— **Τὸ Γιορταναλίκι**, περιδέραιον. Γκερδενλίξ τουρκιστὶ ἐπίσης περιδέραιον, ἐκ τοῦ περσικοῦ γκερδέν—λαϊμός.

— **Τὸ Γκιουλουφτάνι**, ραντιστήριον ροδαστάγμα-τος, εἴτε ἀνθονέρου. Περσιστὶ Γκιουλαπτάν=ἄγγειον ροδ-στάγματος.

— **Τὸ Γιγούμι**, χαλκίνη ὕδρια. Γκιουγιούμ, τουρκιστὶ ἄγγειον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χάλκινον, διὰ γάλα εἴτε ὕδωρ.

— **Ὁ Κουρκουμάς**, τὸ πρόχειρον μαθητικὸν μελανοδοχεῖον. Κουρκουμέ λέγεται ἀραβιστὶ μικρὰ λάγνηος ἐκ μετάλλου.

— **Τὸ Κεχρουμπάρι**, ἤλεκτρον. Περσιστὶ Κεχρουμπά σημαίνει ἀκριβῶς «ὁ ἔλκων τὸ ἄχυρον» εἶναι δὲ πράγματι

γνωστὸν, ὅτι τὸ ἤλεκτρον μετὰ βραχεῖαν προστριβὴν ἐπὶ ὑφάσματος φερόμενον πλησίον τριχὸς ἢ τεμαχίου ἀχύρου ἔλκει αὐτά. Κατὰ Διόδωρον ἀντικρὺ τῆς Σκυθίας ὑπάρχει νῆσος κατὰ τὸν ὠκεανὸν ὀνομαζομένη Βασίλεια, εἰς ἣν «ὁ κλύδων ἐκβάλλει θαψιλὲς τὸ καλούμενον ἤλεκτρον, οὐδαμοῦ δὲ τῆς Οἰκουμένης φαινόμενον». Σήμερον ἡ ἔτησίᾳ παραγωγὴ ἡλέκτρον μόνον ἐν Πρωσίᾳ ἀνέρχεται εἰς 220,000 λίτρας.

— **Τὸ Μανταρίνι**, λέγεται τουρκιστὶ «Γιουσούφ Ἐφέντης». Ἐσφαλμένως φρονοῦσιν, ὅτι τὸ προκείμενον ὄνομα ἐδόθη ἐκ τοῦ πρώτου εἰσαγωγέως τοῦ ἐν λόγῳ προϊόντος εἰς Τουρκίαν, ὀνομαζομένου δὴθεν Γιουσούφ Ἐφέντη. — Λαμβανομένου ὑπ' ὅφει, ὅτι ἡ λέξις «Γιουσούφι» σημαίνει εἰς τὴν περσικὴν γλῶσσαν Σουλτανικὸν (παδισσαχλίκ, σαλ-τανέτ), ἥτις συμπίπτει πρὸς τὸ κύριον ὄνομα Γιουσούφ, ἀρμόζει μάλλον νὰ ὑπατεθῇ, ὅτι ἡ πολυμηχανία τῶν ὑπο-ροπωλῶν, ἐκζητοῦσα τρόπον εὐρύτερας διαφημίσεως τῆς ἐκλεκτῆς ταύτης ὀπώρας, ἐπενόησεν ἕνα τόσοσιν πομπώδη τίτλον, οἷος ὁ Σουλτανικὸς, Γιουσούφι, εἰς ὃν τὸ κοινὸν προσεκόλλησεν ἐκ πλάνης τὸ ἐφεντηλίκι, ὥστε προῦκειτο περὶ ταυτωνύμου κυρίου ὀνόματος, καὶ οὕτω μετωνομάσθη-σαν τὰ μανταρίνια Γιουσούφ Ἐφέντηδες. Δι' ὃν δὲ λόγον ὀνομάσθησαν ταῦτα ἐν Τουρκίᾳ Γιουσούφι=Σουλτανικά, δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ ἔλαβον διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τὸ καθιερωθὲν κοινὸν ὄνομα μανταρίνι ἐν Κίτῳ ἐκ τοῦ ἀνωτά-του Κινεζικοῦ ἀξιώματος τοῦ Μανταρίνου.

Γ. Ίακ. Καλαϊδάκης

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

ΣΥΛΛΕΞΘΕΝΤΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝΤΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ

ὑπὸ ΝΙΚ. ΑΝΤ. ΠΑΠΑΔΑΚΗ δικηγόρου

«Τὰποφθέγματα ἀγράφου
φωνῆς ἐστὶν εὐστοχήματα».

Διογένης Λαέρτιος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 25 φυλλαδίου)

445. Γεννώμεθα ἐν τοῖς κλαυμοῖς, ζῶμεν ἐν τοῖς παρα-
πόνοις καὶ ἀποθνήσκομεν ἐν ταῖς λύπαις.

446. Ὁ ἀληθὴς πλοῦτος τῶν λαῶν εἶνε ἡ λιτότης.

447. Δὲν ὑπάρχει φίλος πιστότερος ἐνὸς καλοῦ βιβλίου.

448. Τὸ πνεῦμα, τὰ προτερήματα, ἡ μεγαλοφυΐα χορη-
γοῦσι τὴν εὐκλειαν, ἀλλ' ἡ ἀρετὴ μόνη δίδει τὴν εὐτυχίαν.

449. Τὸ κάλλος δὲν εἶνε ἐνίοτε εἰμὴ παγίς, τὴν ὁποῖαν ἡ
φύσις στήνει εἰς τὸ λογικόν.

450. Ἡ πλάνη καὶ τὸ ψεῦδος πολιορκοῦσι τὸ πνεῦμά μας.

451. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀμαθοῦς εἶνε σπόγγος ξηρός, ἡ δὲ
κεφαλὴ τοῦ σοφοῦ εἶνε σπόγγος διαβεβρεγμένος μὲ νέκταρ.

452. Ἡ εὐτυχία εἶνε ὡς μία μήτηρ φιλόστοργος, ἀλλὰ
τυφλή, ἥτις χαλᾷ τὰ τέκνα της.

453. Ὅταν ἡ δυσπιστία φθάσῃ, ἡ φιλία ἐξαφανίζεται.

454. Εἰς θρόνος οὐδέποτε εἶνε στερεώτερος εἰμὴ, ὅταν
ὑποστηρίζεται διὰ τῶν βραχιόνων τῶν πολιτῶν.

455. Εἰς φίλος σταθερὸς κἀμνει τὸ θέληγερν καὶ τὴν
εὐτυχίαν τῆς ζωῆς.

456. Ἐκεῖνος, ὅστις ἐλπίζει δὲν εἶνε ἀληθῶς δυστυχής.

457. Οἱ ἐπαινοὶ δὲν ὀφείλονται εἰμὴ εἰς τὴν ἀξίαν καὶ
εἰς τὴν ἀρετήν.

458. Ἡ αὐτοκτονία εἶνε πάντοτε τὸ ἔγκλημα ἐνὸς ἀνάν-
δρου.

459. Ὁ προσβάλλων τὸν φίλον του, προσβάλλει τὸν ἑαυτοῦ.

460. Ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ εἶνε ἡ ἀσφαλεστέρα φρουρὰ ἐνὸς Κράτους.

461. Ὁ ἀνδρεῖος δὲν γνωρίζεται εἰμὴ ἐν τῷ πολέμῳ, ὁ συνετὸς ἐν τῇ ὀργῇ, καὶ ὁ φίλος ἐν τῇ ἀνάγκῃ.

462. Τὸ διηνεκὲς ἔργον τῆς ζωῆς εἶνε τὸ νὰ οἰκοδομῇ τὸν θάνατον.

463. Ἡ δυστυχία ἐπιμηκύνει τὴν ζωὴν, ἡ δὲ εὐτυχία βραχύνει αὐτήν.

464. Ὅσον ἀτυχὴς καὶ καὶ ἂν ᾖ τις, δὲν εἶνε ποτε τοιοῦτος, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ κέρνη καλὸν εἰς τοὺς ἄλλους.

465. Ὅσον πνεῦμα καὶ ἂν ἔχῃ τις, δὲν εἶνε πάντοτε βέλαιος, ὅτι θὰ εἴπῃ τί, ὅπερ νὰ ἀξιῇ περισσότερο ἢ ἡ σιωπὴ. (ἀκολουθεῖ)

ΜΗΤΡΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

(Ἐκ τῶν τῆς ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔ)

Β'.

Τὸ τρίτον ἤδη ἐνεγράφετο ἐν τῇ ἐπιστῇ του ὁ Ἰούλιος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ Παλινόρθωσις, ἡ καταργήσασα τὸ μηνιαῖον ἐπίδωμα, διὰ τοῦ ὁποῦ θὰ ἠδύνατο νὰ τελειώσῃ τὰς δικηγορικὰς σπουδὰς του. Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο κατέθλιψε βαρύνοντα τὸν φιλόστοργον υἱόν, ἀλλὰ πρὸ τῆς καρδιοδόρου πικρίας τῆς μητρὸς τοῦ κατέπνιξε τὴν θλίψιν του καὶ ἐπικαλεσθεὶς ἐνθέρμως τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς καί :

— «Καλὴ μου μήτηρ, εἶπε μετὰ μεγάλης πειθοῦς ἐν τῇ φωνῇ, μὴ λυπεῖσαι τόσον διὰ τὸ δυστύχημά μας, διότι δὲν εἶνε τόσον μέγα, ὅσον τὸ φαντάζεσαι, θὰ ἐργασθῶ εἰς ἓν ἐκ τῶν δικηγορικῶν γραφείων καὶ θεῖα οἰκονομία θὰ κερδίξω οὐχὶ μόνον τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ καὶ τὰς σπουδὰς μου θὰ δυνηθῶ νὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ μήτηρ του τὸν ἐνηγκαλίσθη μειδῶσα, ὁ δὲ Θεὸς, ὁ ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τῶν τέκνων ἐκείνων τῶν ἀγαπώντων τοὺς γονεῖς των, ἐπραγματοποίησε τὴν εἰς τὴν μητέρα του δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας προσελαμβάνετο ὑπ'ἀλλήλους παρὰ τῷ διακεκριμένῳ δικηγόρῳ Μαρρὰς ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ δραχμῶν 150.

Ὁ Ἰούλιος ἔξῃ μᾶλλον διὰ τὴν μητέρα του ἢ δι' ἑαυτόν, ἐκείνη δὲ πάλιν ἔφερε τὴν αὐστηροτέραν οἰκονομίαν εἰς τὰς οἰκιακὰς δαπάνας καὶ ἔξων ἀμφοτέρω εὐτυχεῖς, τὰς οἰκονομίας δὲ ταύτας παραδίδουσα ἐκάστην Κυριακὴν εἰς τὸν υἱόν της ἔλεγε φιλοστόργως :

— Εἶνε δι' ἐσέ, τέκνον μου, δι' ἐσέ τὸν διαρκῶς ἐργαζόμενον ἀνευ οὐδεμιᾶς τέρψεως.

Ἐκεῖνος ἐλάμβανε τὰ χρήματα, πλὴν δὲν τὰ ἐσπατάλα, τὰ ἐφύλαττεν εἰς τὸ βάθος τοῦ γραφείου του καὶ ἀφοῦ ἐσχημάτιζεν ἀρκετὴν ποσότητα ἡγόραζεν ἐν φόρεμα, ἓνα πῖλον, ἢ ἕτερον ἀντικείμενον κατὰλληλον δι' ἐκείνην. Ἡ προσφορὰ αὕτη προῦκάλεσε σκηναὶς ἀρρήτου φιλοστοργίας ἐκατέρωθεν, ἡ μήτηρ τὸν ἐπέπληττεν, ὁ υἱὸς τὴν ἐνηγκαλίζετο καὶ ἡ ἐξαίρετος γυνὴ ἀπελάμβανε τὴν ἀνέκφραστον ἐκείνην ἀγαλλίασιν, τὴν ὁποίαν ἀπολεύει καρδία ἀνταγαπωμένη.

Ὁ βίος οὗτος διήρκεσεν ἐπὶ δύο ἔτη, ὅτε πρῶτον τινὰ ὁ προϊστάμενος τοῦ Ἰουλίου προσεκάλεσεν αὐτὸν ἐν τῷ ἰδιαι-

τέρῳ γραφείῳ του καὶ ἀφοῦ τῇ ἐνεχείρισεν ἓν πεντάδραχμον, τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ἀπὸ σήμερον δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην γραμματέως, διότι συνεπεία τῆς ἐπελθούσης πολιτικῆς μεταβολῆς ἀναλαμβάνει τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἡ ἀτυχὴς νέος ἐσιώπα, ἀλλ' ἡ καρδία του ἔπαυσε πάλουσα πρὸς στιγμὴν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων. «Ἐλπίζε, νέε μου φίλε, τῇ εἶπεν ὁ καλὸς προϊστάμενός του συγκινημένος, καὶ ἀπῆλθεν ἀφήσας αὐτὸν μόνον. Μείνας μόνος ἐδυθίσθη ἐπὶ μακρὸν εἰς ἀπαισίους σκέψεις, ὁπότε ἐμβλέψας τυχεῶς ἐπὶ τῆς πρὸ αὐτοῦ μικρᾶς τραπέζης ἐξέπεμψε κραυγὴν χαρᾶς. «Τὸ πεντάδραχμον τῆς μητρὸς μου!» ἐφώνησε κρατῶν τὸ νόμισμα ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ ὁποῦ εἶχε χαράξει τὸ γνωστὸν σημεῖον, πρὶν ἢ τὸ παραδώσῃ εἰς τὸν ζαχαροπλάστην, ὅταν ἀπεφοίτησε τοῦ Γυμνασίου. Τὸ νόμισμα τοῦτο περιερχόμενον εἰς χεῖράς του μετὰ πάροδον δύο ἐτῶν τοῦ ἐπανεφέρεν εἰς τὴν μνήμην τὴν ἀτυχῇ ἐκείνην ἐποχὴν, ἥτις ἀπῆλθε φεῦ! ἀνεπιστρέπτει.

Μεταβαίνων παρ' αὐτῇ διήλθε πρὸ μεσιτικοῦ γραφείου ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπῆρχον ἐκτεθειμένα πρὸς πώλησιν λαχειοφόρα γραμματῖα, ὧν ἡ ἐκκύδευσις θὰ ἐγένετο τὴν ἐπομένην, καὶ τῇ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ ἀγοράσῃ ἓν, καίτοι ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐσκέφθη νὰ κερδίσῃ χρήματα ἢ διὰ τῆς ἐργασίας του, φρονῶν λίαν ἀξιεπαίνως ὅτι τὰ ἐκ τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων ἀποκτώμενα τοιαῦτα δὲν ἔχουν τὴν ἀξίαν ἐκείνην τῶν διὰ τῆς προσωπικῆς ἐργασίας ἀποκτωμένων, ἀλλ' ἡ ὅλως ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις τοῦ ἀρχαίου νομίσματος τὸν παρέσυρε, καὶ λησμονήσας τὰς περὶ τυχηρῶν παιγνιδίων ἀρχὰς του εἰσῆλθεν εἰς τὸ μεσιτικὸν γραφεῖον καὶ ἡγόρασεν ἓνα λαχνόν, παρακαλέσας θερμῶς τὸν πωλητὴν νὰ φυλάξῃ τὸ πεντάδραχμον μέχρι τῆς αὔρου, ὁπότε θὰ ἤρχετο νὰ τὰ ἀνταλλάξῃ δι' ἑτέρου. Ὁ πωλητὴς εἰσπαιμένος εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῶν παικτῶν δὲν ἐξεπλάγη διὰ τὴν σύστασιν αὐτῆς τοῦ Ἰουλίου καὶ ὑπεσχέθη νὰ τὸ φυλάξῃ. «Ἐὰν κερδίσω, ἐσκέφθη, θὰ ἀναγγεῖλω εἰς τὴν μητέρα τὴν ἀπώλειαν τῆς θέσεώς μου, καὶ τότε ἡ λύπη της θὰ μετριασθῇ.

Ἡ ἐκκύδευσις ἐγένετο ὥντως τὴν ἐπομένην καὶ ὁ Ἰούλιος ἐκέρδισε 50,000 δραχμάς· αὐθιρὲ παρέλαβε καὶ πάλιν τὸ θαυμάσιον πεντάδραχμον, τὸ ὁποῖον καὶ ἡσπάσθη! Διὰ πρώτην φοράν ἔκρυπτε τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν μητέρα του, διότι οὐδὲν τῇ ἀνήγγειλεν, ἀλλ' ὅπως ὅλοι οἱ νέοι παῖδες, οἱ εὐνοηθέντες ὑπὸ τῆς τύχης πιστεύουσιν ὅτι εὖρον τὴν ἀληθὴ πρὸς πλουτισμὸν ὁδόν, ἐν ᾗ δὲν εὐρίσκουν ἢ τὴν τοῦ βεβαίου ὁλέθρου, καὶ ὁ Ἰούλιος ἐπίστευσε καὶ ἐπέδόθη ἀκράτητος εἰς τὸ χρηματιστήριον καθ' ὃν χρόνον ἡ μήτηρ του ἐπίστευεν ὅτι ἐργάζεται ἐν τῷ δικηγορικῷ γραφείῳ. Πρὸς τιμὴν του ὅμως ἐφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἰς τὰ περὶ πλουτισμοῦ ὄνειρά του τὴν μεγαλυτέραν θέσιν κατείχεν ἡ σκέψις τοῦ νὰ βλέπῃ τὴν μητέρα του εὐποροῦσαν. Αἱ πρῶται τοῦ χρηματιστικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐστέφθησαν δι' ἐκτάκτων ἐπιτυχιῶν ἐν διαστήματι ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους ἐκέρδισε διακοσίας χιλιάδας δραχμάς, ὅτε καὶ ὁμολόγησεν εἰς τὴν μητέρα του τὴν ἀπώλειαν τῆς θέσεώς του καὶ τὸ ἐκ τοῦ λαχείου πρῶτον καὶ βραδύτερον ἐκ τοῦ χρηματιστηρίου κερδηθὲν ποσόν, μεγάλως ὅμως ἐξεπλάγη διὰ τὴν ψυχρότητα μεθ' ἧς ἡ μήτηρ του ἤκουσε τὴν ἀναγγελίαν τοῦ πλούτου του, τοῦτο δέ, διότι ὁ καθ' ὅλα καλὸς υἱὸς ἡγνόει ὅτι εὐτυχία διὰ τὴν μητέρα του ἦτο νὰ ζῇ πλησίον της ὥς καὶ πρότερον οὐχὶ δὲ νὰ κατατρώχεται ὑπὸ τῶν ἀνησυχῶν ἐλπίδων καὶ σκέψεων, αἵτινες ὁδηγοῦσι συνηθέστατα τοὺς παίκτας εἰς πρόωρον καὶ ἀτιμωτικὸν θάνατον!

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ καινοτομία τοῦ «Κρητ. Ἀστέρως» νὰ δημοσιεύῃ τὰς εἰκόνας τῶν βραβευομένων ἐν τοῖς διαγωνισμοῖς ἤρσατο πᾶσι καὶ εἰχομεν πολλὰ συγχαρητήρια καὶ εὐχαριστήρια διὰ τὴν... ἀπαθανάτισιν δραστηρίων τινῶν καὶ φιλομαθῶν νέων. Ὅσον οὐπω λήγει καὶ ἡ τριμηνία καὶ θὰ ἔχωμεν νέα πρόσωπα ὥστε σὺν τῇ χρόνῳ νὰ παρελάσωσι πάντες.

Διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν εἰκόνων θὰ προτιμῶμεν εἰς τὸ ἔξῃς τὸ ἐν Ἀθῆναις καλλιτεχνικὸν φωτογραφικὸν εὐρεσθὲν τοῦ κ. Καζάνη, οὕτως ἡ τέχνη ἐθαυμάσθη παρὰ πάντων, διότι δυστυχῶς ἀπόπειρά τις νὰ προστηρίξωμεν ἐγγύφριον βιομηχανίαν, κατασκευάζοντες φωτογραφίας, ἔσχεν ἀποτυχίας, τὰς ὁποίας μὴ δυνηθέντες νὰ προλάβωμεν ἡδικοῦσμεν καλὸν φίλον συνενοῦντα πολλὰ σωματικά καὶ ψυχικά χαρίσματα. ἄτινα οὐδὲ κατὰ πολλοστημόριον ἡδυνήθη νὰ ἀναπαραστήσῃ ἡ δημοσιευθεῖσα φωτογραφία. Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι θὰ λάβωμεν τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ μέλλοντι νὰ ἀπονειμώμεν αὐτῇ καὶ Ἀ' Βραβεῖον, ὅτε καὶ πάλιν, δημοσιεύοντες τὴν εἰκόνα του, θὰ προσπαθῶμεν νὰ ἀνταμειψώμεν τὴν τρωθεῖσαν φιλοτιμίαν του.

* *

Εἰς ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς διδασκάλους καὶ διδασκαλίσσας τῶν ἀγροδιαίτων πληθυσμῶν ὁ κ. Γιάνναρης ἐκθέτει τοὺς λόγους δι' οὓς φρονεῖ ὅτι χάριν τῆς τακτικῆς καὶ εὐδοκίμου λειτουργίας τῶν σχολείων τῶν πληθυσμῶν τούτων τὸ σχολικὸν ἔτος δέον νὰ μετακινήθῃ, ὥστε ν' ἀρχῇται ἀπὸ Φεβρουαρίου, λήγῃ δὲ κατ' Ὀκτώβριον. Αἱ μέχρι τοῦδε θεριναὶ διακοπαὶ τῶν μνητῶν Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου νὰ χρησιμοποιηθῶσι διὰ τὴν διδασκαλίαν ὡς καταλλήλοτερος καιρὸς διὰ τὴν χώραν ἡμῶν, ἀντ' αὐτῶν δὲ νὰ ὀρισθῶσιν οἱ μῆνες Νοέμβριος, Δεκέμβριος καὶ Ἰανουάριος ὡς διακοπαὶ ὅτε καὶ οἱ μαθηταὶ θὰ εὐρίσκωσι καιρὸν νὰ ἐπιδίδωνται εἰς γεωργικὰς ἐργασίας καὶ οἱ δυνάμενοι τῶν διδασκάλων καὶ πολλοὶ θρησκευτικαὶ ἑορταὶ συμπίπτουσιν, αἰτινες νῦν παρακωλύουσι τὴν διαρκὴ λειτουργίαν τῶν σχολείων.

* *

Ὁ παρὰ τῇ Γυμνασίῳ Χανίων διακεκριμένος καθηγητὴς τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης καὶ ἐρασιτέχνης τῆς ζωγραφικῆς κ. Ortensio Pharto, θέλων νὰ φανῇ χρήσιμος τῇ ἐμπορευομένῃ καὶ ἐργατικῇ τάξει τῆς ἡμετέρας πόλεως διὰ τῆς διδασκαλίας τῆς ὥραιας μητρικῆς τῆς γλώσσης ἤρξατο ἐσπερινῶν μαθημάτων ἐν τοῖς Κοινοτικοῖς καταστήμασι Τριμάρτυρος. Ἡ ἰταλικὴ γλώσσα ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη εἶνε σήμερον ἀναγκαιοτάτη εἰς πάντα ἔμπορον ἐξερχόμενον τῆς ἡμετέρας Πατρίδος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ δημοσιευόμεναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις ὡς καὶ ἐκ τῶν λύσεων αἱ περισσότεραι θὰ βραβεύωνται μετὰ τὴν λήξιν ἐκάστης τριμηνίας].

203 ΑΙΝΙΓΜΑ.

Σὲ ποῖον σπῆτι κατοικοῦν σοφοὶ
μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
ποῦ μεταξύ των εἶν' βουδοὶ
καὶ εἰς τὸν κόσμον λάλοι!
πολὺ δὲ οἱ καύμενοι
εἶνε σκληρῶς θεμένοι;

Ἐστάλη ὑπὸ Τυδέως

204 ΓΡΙΦΟΣ

IIIIIIII
Θ—δας

205. ΑΙΝΙΓΜΑ.

Οἱ βρῦσαις ἐκινήσανε
οἱ μῦλοι ἐσταματήσανε
καὶ τὰ βουνὰ χιονίσανε
καὶ τὰ θυὰ γινήσανε τρία.

Ἐστάλησαν παρὰ Ῥοδόδακτύλου Ἡοῦς

206. ΕΡΩΤΗΣΙΣ.

Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ μὲν ἄνθρωπος βλέπει καθ' ἡμέραν, οἱ βασιλεῖς ὅμως σπανίως, ὁ δὲ θεὸς δὲν τὸ εἶδεν οὐδὲ θὰ τὸ εἶδῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλευθερηνῶς

Τύποις Μιχαὴλ Ι. Σαλιδέρου—Χανία

207. ΑΙΝΙΓΜΑ.

1) Τὸ πρῶτόν μου ἄρθρον γαλλικόν
τὸ δεύτερον ἀριθμητικόν
τὸ σύνολόν μου πόλις
ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ἔλγῃ.

Ἐστάλη παρὰ Εὐελπίδος

208. ΑΙΝΙΓΜΑ.

2) Ἄνευ ἐμοῦ δὲν δύναται ὁ γεωργὸς νὰ ἔλγῃ
Καὶ οὗτ' ἡ γῆ δὲν δύναται καρποῦς γιὰ νὰ ποιήσῃ.
Ἀφαίρεσον ὡς λῦτα μου τὸ ἀρχικόν μου γράμμα
Καὶ εἰς νῆσον πελοποννησιακὴν θέλεις βρεθῇ ἐν τῇ ἄμῃ
Καὶ ἂν θελήσῃς ἔπειτα νὰ μ' ἀναγρᾷματίσῃς
Μέρος πολὺ ὑψηλὸν θέλεις ἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη παρὰ Λαλου Χελιδόνος

209. ΠΡΟΒΛΗΜΑ.
Νὰ συμπληρωθῶσιν αἱ κεναὶ θέσεις τοῦ τετραγώνου ὥστε καθέτως μὲν ἐκάστη στήλη νὰ ἀποτελῇ τὸ ἄθροισμα 26, ὁριζοντίως δὲ αἱ δύο ποῦται μὲν στήλαι ὁμοῦ, αἱ δὲ ἄλλαι ἀνὰ μία.

1	0	1
9	8	9
8	8	2
8	1	10

Ἐστάλη παρὰ Ἀντ. Δ. Κατζίροφ

210. ΣΤΑΥΡΟΣ.

Ὅριζοντίως ὄνομα βασιλίσσης
Ἄνω τοῦ σταυροῦ πρόθεσις
Κάτω-προστακτικὴ α'.

προσ. βήματος

.....
.....
.....
.....
.....

211. ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΑΗΝ.

πιοιοι

Ἐστάλη παρὰ Ἀηδόνης

212. ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἄγγελος προφήτης μὲ τὴν κοκκαλένια μύτη
Σκύφται πίνει τὸ νερό του καὶ δοξάζει τὸν θεόν του
Ἐστάλησαν παρὰ Ν. Χ. Παπαδόκη

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ 27 28 φυλλαδίου.

180. Διάβολος. — 181. Κίων—κύων. — 182. Ὑποκάμισον. —
183. Δ Δ Α
1 Ρ Ν
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ
0
Δ
1
0
Σ
184. Ὡς ἡδὺ θάλασσαν ἀπὸ γῆς ἔρᾶν οὕτω γὰρ
ἡδὺ τῇ σωθέντι μεμνησθαι τῶν πόνων. — 185. Ἐ-
ωλος—Αἰολος. — 186. Ἀγελάς—γελάξ. —
187. Γ' 188. Ζήτει τὰ βελτίω. — 189.
Α Δ Ἡ λέμβος, β' τὸ ἀδράκτιον,
Δ Α γ' ὅταν εἶνε παγωμένον, δ'
Ο Γ Μεταξοσκώληξ, ε' ὁ λύχνος.
Σ Κ Ω Λ Η Ξ — 190. Πέ—λαγός. — 191.
Ναύπλιον.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ὁ ἀποστέλλων μοι 100 γραμματόσημα Κρητικὰ διά-
φορα θέλει λάβει δι' ἐπιστροφῆς ταχυδρομείου 150 γραμ-
ματόσημα Τουρκικὰ διάφορα.

Ἀνταλλάσσω δελτάρια. Γραμματόσημον ἐπὶ τῆς πλευρᾶς
τῆς εἰκόνης.

Διευθυνσίς μου: Gregoire Beilikdjidis

Samsoun

Mer-Noire

Ὁ «Κρητικὸς Ἀστήρ» ἀνταλλάσσει πρὸς πάντας car-
tos-postales.